

Środa, 14 października 2015

P8_TA(2015)0359

Ku nowemu porozumieniu międzynarodowemu w sprawie klimatu, które ma zostać zawarte w Paryżu**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie nowego międzynarodowego porozumienia w sprawie klimatu, które ma zostać zawarte w Paryżu (2015/2112(INI))**

(2017/C 349/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz załączony do niej protokół z Kioto,
- uwzględniając 15. konferencję stron (COP 15) konwencji UNFCCC oraz 5. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach 7–18 grudnia 2009 r., oraz uwzględniając zawarte w Kopenhadze porozumienie,
- uwzględniając 16. konferencję stron (COP 16) konwencji UNFCCC oraz 6. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 6), które odbyły się w Cancún (Meksyk) w dniach 29 listopada – 10 grudnia 2010 r., oraz uwzględniając ustalenia z Cancún,
- uwzględniając 17. konferencję stron (COP 17) konwencji UNFCCC oraz 7. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 7), które odbyły się w Durbanie (Republika Południowej Afryki) w dniach od 28 listopada do 9 grudnia 2011 r., a w szczególności decyzje w sprawie platformy z Durbanu dotyczącej zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu,
- uwzględniając 18. konferencję stron (COP 18) konwencji UNFCCC oraz 8. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 8), które odbyły się w Ad-Dausze (Katar) w dniach 26 listopada – 8 grudnia 2012 r., oraz uwzględniając przyjęcie pakietu nazywanego „ścieżką klimatyczną z Ad-Dauh”,
- uwzględniając 19. konferencję stron (COP 19) konwencji UNFCCC oraz 9. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 9), które odbyły się w Warszawie (Polska) w dniach 11–23 listopada 2013 r., a także ustanowienie Warszawskiego Międzynarodowego Mechanizmu Strat i Szkód,
- uwzględniając 20. konferencję stron (COP 20) konwencji UNFCCC oraz 10. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 10), które odbyły się w Limie (Peru) w dniach 1–12 grudnia 2014 r. oraz apel o zintensyfikowanie działań na rzecz klimatu z Limy,
- uwzględniając 21. konferencję stron (COP 21) konwencji UNFCCC oraz 11. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 11), które odbędą się w Paryżu (Francja) w dniach 30 listopada 11 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską konferencję w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽¹⁾, z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników COP 15 ⁽²⁾, z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie konferencji w Cancún w sprawie zmiany klimatu (COP 16) ⁽³⁾, z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie konferencji w Durbanie w sprawie zmian klimatu (COP 17) ⁽⁴⁾, z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie konferencji w Ad-Dausze (Katar) w sprawie zmiany klimatu (COP 18) ⁽⁵⁾, z dnia 23 października 2013 r. w sprawie konferencji w Warszawie (Polska) w sprawie zmiany klimatu (COP 19) ⁽⁶⁾ oraz z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie konferencji w Limie (Peru) w sprawie zmiany klimatu (COP 20) ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 25.⁽³⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 77.⁽⁴⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 83.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0452.⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0443.⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0063.

Środa, 14 październik 2015

- uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE z grudnia 2008 r.,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 27 marca 2013 r. zatytułowaną „Ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030” (COM(2013)0169),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 4 lutego 2009 r. zatytułowaną „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽²⁾, z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽³⁾ oraz z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2015 r., element projektu unii energetycznej, pt. „Protokół paryski – plan przeciwdziałania zmianie klimatu na świecie po 2020 r.” (COM(2015)0081),
- uwzględniając strategię UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu wydaną w kwietniu 2013 r. oraz dołączony do niej dokument roboczy służb Komisji,
- uwzględniając sprawozdanie podsumowujące Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) z listopada 2014 r. pt. „Niwelowanie rozbieżności w odniesieniu do emisji w 2014 r.” („The emissions Gap Report 2014”) oraz sprawozdanie Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) w sprawie luki adaptacyjnej z 2014 r.,
- uwzględniając deklarację przywódców przyjętą podczas szczytu G7 w Schloss Elmau, Niemcy, który odbył się w dniach 7–8 czerwca 2015 r., zatytułowaną „Przyszłościowe myślenie. Wspólne działanie”, w którym powtórzyli swój zamiar przestrzegania zobowiązania do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych o od 40 % do 70 % do 2050 r. w porównaniu z rokiem 2010, przy czym konieczne jest zapewnienie, że zmniejszenie będzie bliższe 70 % niż 40 %;
- uwzględniając sprawozdania Banku Światowego pt. „Zmniejszyć ogrzewanie: dlaczego nie można dopuścić do ocieplenia planety o 4 °C”, „Zmniejsz ogrzewanie: ekstremalne zjawiska klimatyczne, wpływ na poszczególne regiony i argumenty za budowaniem odporności” oraz „Rozwój dostosowany do klimatu: połączenie korzyści płynących z działań na rzecz klimatu”,
- uwzględniając sprawozdanie Globalnej Komisji ds. Gospodarki i Klimatu pt. „Lepszy rozwój, lepszy klimat: sprawozdanie na temat nowej gospodarki klimatycznej”,
- uwzględniając encyklikę „Laudato si”,
- uwzględniając 5. sprawozdanie oceniające Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) oraz sprawozdanie podsumowujące,
- uwzględniając przedstawiony UNFCCC dnia 6 marca 2015 r. przez Łotwę i Komisję Europejską zaplanowany, ustalony na szczeblu krajowym wkład UE i jej państw członkowskich,
- uwzględniając nowojorską deklarację w sprawie lasów przyjętą podczas szczytu klimatycznego ONZ, który odbył się we wrześniu 2014 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów w sprawie podjęcia wyzwań związanych z wylesianiem i degradacją lasów w celu przeciwdziałania zmianom klimatycznym i utracie różnorodności biologicznej (COM(2008)0645),

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 44.

⁽³⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 75.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0094.

Środa, 14 października 2015

- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 23 i 24 października 2014 r.,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju oraz Komisji Transportu i Turystyki (A8-0275/2015),
- A. mając na uwadze, że zmiana klimatu stanowi wymagające pilnej reakcji i potencjalnie nieodwracalne globalne zagrożenie dla społeczeństw i biosfery, w związku z czym wymagane jest podjęcie międzynarodowych działań przez wszystkie strony;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z dowodami naukowymi przedstawionymi w 5. sprawozdaniu oceniającym IPCC z 2014 r. ocieplenie klimatu jest faktem; zmiana klimatu postępuje, a działalność człowieka jest głównym powodem ocieplenia się klimatu obserwowanego od połowy XX wieku; powszechny i istotny wpływ zmiany klimatu jest już widoczny w ekosystemach naturalnych i wytworzonych przez człowieka na wszystkich kontynentach i we wszystkich oceanach;
- C. mając na uwadze, że w związku z protokołem z Kioto UE zmniejszyła emisje o 19 % w okresie 1990-2013, a zwiększyła swój PKB o ponad 45 %; mając na uwadze, że globalne emisje zwiększyły się o ponad 50 % w latach 1990–2013;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z ostatnimi ustaleniami Państwowej Służby Oceanu i Atmosfery (NOAA) w marcu 2015 r. po raz pierwszy od początku prowadzenia pomiarów średnie miesięczne stężenie dwutlenku węgla w atmosferze na świecie przekroczyło 400 jednostek na milion;
- E. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) z 2014 r. w sprawie luki adaptacyjnej podkreśla się ogromne koszty braku działania i podsumowuje, że koszty przystosowania się do zmiany klimatu w krajach rozwijających się mogą nawet dwu- lub trzykrotnie przekroczyć wcześniejsze szacunki wynoszące 70–100 miliardów USD rocznie do roku 2050, co prowadzi do powstania znacznej luki w finansowaniu przystosowania się do zmiany klimatu po roku 2020, o ile nie zostaną udostępnione nowe środki finansowe przeznaczone na przystosowanie się do tych zmian;
- F. mając na uwadze, że wyzwanie dotyczące finansowania działań związanych ze zmianą klimatu jest nierozzerwalnie związane z szerszymi wyzwaniami dotyczącymi finansowania zrównoważonego rozwoju na świecie;
- G. mając na uwadze, że zmiana klimatu może zwiększać współzawodnictwo o zasoby, takie jak żywność, woda czy pastwiska, przez co w niedalekiej przyszłości może stać się główną przyczyną przemieszczania się ludności, zarówno w ramach granic państwowych, jak i ponad tymi granicami;
- H. mając na uwadze, że podczas konferencji w Ad-Dausze w sprawie zmiany klimatu, która odbyła się w grudniu 2012 r., przyjęto poprawkę do protokołu ustanawiającego drugi okres rozliczeniowy na mocy protokołu z Kioto od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2020 r. zakładającą prawnie wiążące zobowiązania do redukcji emisji, uwzględnienie nowego gazu (trójfluorku azotu), mechanizm zwiększania ambicji ustanawiający uproszczoną procedurę umożliwiającą każdej stronie korektę swoich zobowiązań przez zwiększanie ambicji w trakcie trwania okresu rozliczeniowego, a także postanowienie automatycznie korygujące cele danej strony zapobiegające wzrostowi jej emisji w okresie 2013–2020 powyżej jej średnich emisji z lat 2008–2010;
- I. mając na uwadze, że strony konwencji UNFCCC zdecydowały na 18. sesji konferencji stron (decyzja 23/CP.18) o przyjęciu celu związanego z równowagą płci w organach powołanych na mocy tej konwencji i protokołu z Kioto, aby zwiększyć udział kobiet i zapewnić bardziej skuteczną politykę w zakresie zmiany klimatu uwzględniającą potrzeby kobiet i mężczyzn w równy sposób oraz aby śledzić dokonywane postępy w osiągnięciu celu równowagi płci w ramach realizacji polityki zmiany klimatu uwzględniającej kwestie płci;

Środa, 14 październik 2015

- J. mając na uwadze, że walka z ociepleniem klimatu nie może być postrzegana jako przeszkoda na drodze osiągnięcia wzrostu gospodarczego, lecz przeciwnie winna być postrzegana jako dźwignia realizacji nowego trwałego wzrostu gospodarczego i wzrostu zatrudnienia;
- K. mając na uwadze, że do dnia dzisiejszego UE odgrywa rolę pioniera w walce z ociepleniem klimatu i w drodze do zawarcia nowej międzynarodowej umowy klimatycznej w Paryżu w końcu roku 2015 nadal będzie ją odgrywać; żąda, by duzi emitenci sprzyjali tym ambicjom;

Pilna potrzeba działania na poziomie globalnym

1. rozumie wyjątkową skalę i powagę zagrożeń ze strony zmiany klimatu i jest bardzo zaniepokojony faktem, że świat jest daleko od ograniczenia globalnego ocieplenia do poziomu poniżej 2 °C w porównaniu z epoką przedprzemysłową; apeluje do rządów, by niezwłocznie przyjęły wiążące i konkretne środki mające przeciwdziałać zmianie klimatu i doprowadzić do zawarcia w 2015 r. w Paryżu ambitnego i wiążącego prawnie światowego porozumienia służącego osiągnięciu tego celu;
2. zauważa, że według ustaleń zapisanych w piątym sprawozdaniu oceniającym IPCC dostępny po 2011 r. globalny budżet emisji CO₂ pozwalający zachować możliwość utrzymania wzrostu średniej temperatury na świecie poniżej 2 °C w porównaniu z epoką przedprzemysłową wynosi 1 010 gigaton CO₂; podkreśla, że wszystkie kraje powinny włączyć się w stosowne działania, a odkładanie ich na później podniesie ich koszty i zawęzi wachlarz możliwych rozwiązań; podkreśla, że zgodnie z ustaleniami zawartymi w sprawozdaniu na temat nowej gospodarki klimatycznej pt. „Lepszy rozwój, lepszy klimat” wszystkie kraje, niezależnie od poziomu dochodów, mogą dążyć do trwałego wzrostu gospodarczego, a równocześnie ograniczać olbrzymie ryzyko, jakie niesie ze sobą zmiana klimatu; zaleca, aby porozumienia i konwencje zmierzały do włączenia do programów Unii Europejskiej związanych ze zmianami klimatu także krajów przystępujących;
3. przypomina, że ograniczenie wzrostu temperatury na świecie średnio do 2 °C nie gwarantuje uniknięcia znaczących niekorzystnych skutków klimatycznych; wzywa konferencję stron do dokonania oceny możliwości ograniczenia wzrostu temperatury na świecie do średnio 1,5 °C;
4. zauważa, że zgodnie z ustaleniami 5. sprawozdania oceniającego Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu nawet pełne zaprzestanie emisji w krajach uprzemysłowionych nie zapewniłoby osiągnięcia celu poniżej 2 °C bez podjęcia istotnych nowych zobowiązań przez kraje rozwijające się;
5. uważa, że zasadnicze znaczenie ma, aby państwa bezzwłocznie przedstawiły zaplanowany, ustalony na szczeblu krajowym wkład (INDC) w celu stworzenia efektu mnożnikowego i wykazania, że wszystkie państwa podążają w tym samym kierunku, w zależności od warunków krajowych; uważa, że INDC mogą również obejmować działania przystosowawcze, ponieważ dla bardzo wielu krajów są one kwestią priorytetową;
6. uznaje zasadnicze znaczenie stabilnego systemu klimatycznego dla bezpieczeństwa żywnościowego, produkcji energii i wody, dla warunków sanitarnych, infrastruktury i zachowania różnorodności biologicznej oraz ekosystemów lądowych i morskich, a także pokoju i dobrobytu na świecie; przypomina, że zmiana klimatu przyspiesza utratę różnorodności biologicznej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje encyklikę „Laudato si”;
7. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie grupy G7 do dekarbonizacji światowej gospodarki w trakcie obecnego stulecia i transformacji sektora energetycznego do 2050 r. przypomina jednak, że dekarbonizacji należy dokonać wcześniej, aby zapewnić zgodność z najnowszymi wynikami badań naukowych i móc utrzymać poziom globalnego ocieplenia poniżej 2 °C; wzywa strony, które są w stanie tego dokonać, do skutecznego wdrażania krajowych celów i strategii dekarbonizacyjnych przez uznanie za priorytet stopniowego wycofywania emisji związanych z wykorzystywaniem węgla, który jest najbardziej zanieczyszczającym źródłem energii;
8. wskazuje, że państwa, które nie mają wystarczających możliwości, aby opracować swój wkład krajowy mogą korzystać z mechanizmów wsparcia, takich jak Fundusz na rzecz Globalnego Środowiska, Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju i światowy sojusz na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu, a także ze wsparcia europejskiego;

Środa, 14 października 2015

Ambitne, globalne, prawnie wiążące porozumienie

9. podkreśla, że protokół z 2015 r. musi być prawnie wiążący i ambitny już od chwili zawarcia go w Paryżu, a także powinien on zmierzać do stopniowego redukowania światowych emisji dwutlenku węgla do roku 2050 lub niedługo potem, aby utrzymać świat na racjonalnej pod względem kosztów ścieżce redukcji emisji zgodną z celem poniżej 2 °C, i aby emisja ogólnoswiatowa emisja gazów cieplarnianych jak najszybciej osiągnęła wartość szczytową; wzywa UE, by współpracowała w tym celu ze swoimi międzynarodowymi partnerami, dając przykłady dobrych praktyk; podkreśla, że porozumienie musi ustanawiać przewidywalne ramy zachęcające do inwestycji i zwiększania wykorzystywania przez przedsiębiorstwa wydajnych technologii redukcji emisji i przystosowywania się do zmiany klimatu;

10. ostrzega przed ścieżkami redukcji emisji zezwalającymi na znaczne emisje dwutlenku węgla do roku 2050 i w późniejszym okresie, ponieważ oznaczają one znaczne ryzyko i wymagają opierania się na technologiach wychwytywania i składowania dwutlenku węgla z atmosfery, których skuteczność nie została udowodniona, a które są wysoce energochłonne i kosztowne; w zależności od poziomu skuteczności zdolność takich ścieżek redukcji emisji do utrzymania zmian klimatycznych poniżej 2 °C zależy od dostępności i powszechności wdrożenia technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla z wykorzystaniem energii z biomasy (BECCS) oraz od zalesiania, przy braku wyraźnie dostępnych w tym celu terenów, a także od wykorzystania innych, nieznanych jeszcze technologii usuwania dwutlenku węgla (CDR), które mają dopiero zostać opracowane;

11. uważa, że ambitne i prawnie wiążące porozumienie międzynarodowe pomogłoby odpowiedzieć na obawy dotyczące ucieczki emisji i utrzymania konkurencyjności danych sektorów, a zwłaszcza sektorów energochłonnych;

12. uważa, że w razie różnicy między poziomem ambicji dotyczącym skumulowanych skutków INDC złożonych przed posiedzeniem w Paryżu i niezbędnym poziomem redukcji emisji gazów cieplarnianych koniecznych do utrzymania temperatury o mniej niż 2 °C powyżej poziomu sprzed rewolucji przemysłowej, trzeba będzie opracować program prac na 2016 r. w celu określenia dodatkowych środków ograniczających; wzywa do kompleksowego przeglądu, który będzie przeprowadzany co pięć lat, zapewni dynamikę wdrażanego mechanizmu i zwiększy poziom ambicji zobowiązań w zakresie ograniczania emisji, zgodnie z najnowszymi danymi naukowymi; wzywa strony, by wsparły pięcioletnie okresy zobowiązania jako najwłaściwszy wybór, aby uniknąć niskiego poziomu ambicji, zwiększyć polityczną odpowiedzialność i umożliwić przegląd celów według danych naukowych lub według postępu technicznego, który mógłby umożliwić większy poziom ambicji;

13. jest zaniepokojony, że z wczesnych analiz skumulowanych skutków INDC przedstawionych do tej pory wynika, że obecne niezmienione INDC spowodowałyby wzrost średniej globalnej temperatury o od 2,7 °C do 3,5 °C; wzywa strony do uzgodnienia na konferencji COP 21 w Paryżu, by do 2020 r. zmieniły obecne zaplanowane, ustalone na szczelnie krajowym wkłady w celu dostosowania ich do najnowszych ocen naukowych i bezpiecznego budżetu emisji zgodnego z celem 2 °C;

14. wzywa do ogólnej rewitalizacji unijnej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu, co pomogłoby w dynamizacji debaty międzynarodowej na temat klimatu i byłoby zgodne z górną granicą zobowiązania UE do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do 2050 r. o 80–95 % w porównaniu z poziomem z 1990 r.; odnotowuje wiążący cel redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE do 2030 r. o co najmniej 40 % w stosunku do poziomów z 1990 r.; wzywa państwa członkowskie do rozważenia dodatkowych zobowiązań opartych na celu uzgodnionym na rok 2030, w tym działań poza UE, aby umożliwić światu osiągnięcie celu poniżej 2 °C;

15. przypomina swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2014 r., w której wzywa się do przyjęcia trzech wiążących celów: celu zwiększenia efektywności energetycznej o 40 %, celu w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na poziomie co najmniej 30 % i celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40 %, i ponownie apeluje do Rady i Komisji o przyjęcie i wdrożenie, jako części ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, podejścia wielopłaszczyznowego opartego na wzajemnie wspierających się, skoordynowanych i spójnych celach dotyczących zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, upowszechniania źródeł energii odnawialnej i efektywności energetycznej; zwraca uwagę, że cele w zakresie efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii, o co apeluje Parlament, doprowadziłyby do przekraczających 40 % ograniczeń emisji gazów cieplarnianych do 2030 r.;

Środa, 14 październik 2015

16. podkreśla potrzebę wprowadzenia w porozumieniu z 2015 r. skutecznego systemu zgodności mającego zastosowanie do wszystkich stron. zaznacza, że porozumieniu z 2015 r. należy wspierać przejrzystość i odpowiedzialność dzięki wprowadzeniu wspólnego, opartego na zasadach systemu, obejmującego zasady rozliczania oraz ustalenia dotyczące monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji; uważa, że rozwój systemu przejrzystości i dopuszczalności musi odbywać się w ramach podejścia stopniowego ujednociania;

17. podkreśla znaczenie utrzymania praw człowieka w centrum działań na rzecz klimatu, i nalega, by Komisja i państwa członkowskie zagwarantowały, że porozumienie paryskie będzie zawierać postanowienia niezbędne do stawienia czoła aspektowi praw człowieka związanych ze zmianą klimatu i zapewni wsparcie dla uboższych krajów, których zdolności są nadwyrężone przez skutki zmiany klimatu; domaga się w związku z tym pełnego poszanowania praw lokalnych społeczności i ludów tubylczych, które są szczególnie narażone na negatywne skutki zmiany klimatu;

18. domaga się, aby Komisja i państwa członkowskie zapewniły uznanie w porozumieniu paryskim, że poszanowanie, ochrona i promocja praw człowieka, co obejmuje m.in. równość płci, pełne i równe uczestnictwo kobiet oraz aktywną promocję sprawiedliwej transformacji siły roboczej przez zapewnienie godnej pracy i odpowiedniej jakości stanowisk pracy dla wszystkich, stanowią warunek wstępny globalnych działań w dziedzinie klimatu;

Cele na okres do 2020 r. a protokół z Kioto

19. szczególnie podkreśla pilną potrzebę osiągnięcia postępów w likwidowaniu gigatonowej rozbieżności między badaniami naukowymi a obecnymi zobowiązaniami stron na okres do 2020 r. (tzw. luka gigatonowa). podkreśla, że w przyczynianiu się do zlikwidowania luki gigatonowej istotną rolę odgrywają inne środki polityczne, którym należy poświęcić wspólne wysiłki, obejmujące efektywność energetyczną, znaczne oszczędności energii, energię ze źródeł odnawialnych, zasobooszczędność, stopniowe wycofywanie wodorofluorowęglodorów, zrównoważona produkcja i konsumpcja, stopniowe wycofywanie dopłat do paliw kopalnych, w tym finansowania eksportu technologii zakładów węglowych, oraz zwiększanie znaczenia powszechnego systemu opłat za uprawnienia do emisji CO₂;

20. zauważa, że UE jest teraz na dobrej drodze do osiągnięcia celów na rok 2020 dotyczących zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych i korzystania z energii ze źródeł odnawialnych, poczyniono też znaczne postępy, jeśli chodzi o intensywność wykorzystania energii dzięki bardziej energooszczędnym budynkom, produktom, procesom przemysłowym i pojazdom przy jednoczesnym wzroście gospodarczym w UE o 45 % od roku 1990; podkreśla, że cel 20/20/20 dotyczący emisji gazów cieplarnianych, odnawialnych źródeł energii i oszczędności energii odegrał kluczową rolę w tym procesie i zapewnił zatrudnienie 4,2 mln osób w różnych dziedzinach ekoprzemysłu⁽¹⁾, przy stałym wzroście pomimo kryzysu gospodarczego;

21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przedstawienia na forum konwencji UNFCCC najnowszych prognoz dotyczących emisji gazów cieplarnianych w UE dla okresu do 2020 r. i ogłoszenia, że UE przekroczy wyznaczony cel na 2020 r. dotyczący redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 2 Gt;

22. wyjaśnia, że chociaż drugi okres rozliczeniowy w ramach protokołu z Kioto będzie w swoim zakresie ograniczony, powinien być traktowany jako bardzo ważny krok pośredni, dlatego wzywa strony, w tym państwa członkowskie UE, do jak najszybszego zakończenia procesu ratyfikacji tych postanowień, nie później niż przed grudniem 2011; zwraca uwagę, że Parlament zakończył swoją część wyrażając zgodę oraz że włączenie społeczeństwa obywatelskiego i przejrzystość to elementy konieczne, aby móc zrozumieć negocjacje i budować zaufanie między wszystkimi stronami w związku z konferencją w Paryżu;

⁽¹⁾ Dane Eurostatu dotyczące sektora towarów i usług środowiskowych, przytoczone w „Ramach politycznych na okres 2020-2030 dotyczących klimatu i energii” (COM(2014)0015).

Środa, 14 października 2015

Agenda rozwiązań

23. wzywa UE i jej państwa członkowskie do pracy wraz ze wszystkimi podmiotami społeczeństwa obywatelskiego (stowarzyszenia, sektor prywatny, organizacje pozarządowe i społeczności lokalne) w celu rozwoju inicjatyw w sektorach o zasadniczym znaczeniu dla łagodzenia skutków zmiany klimatu (energia, technologie, miasta, transport itd.), a także inicjatyw w dziedzinie dostosowania się do zmiany klimatu i odporności związanej z problematyką dostosowania się, w szczególności w dziedzinie dostępu do wody, bezpieczeństwa żywnościowego czy zapobiegania zagrożeniom; zwraca się do wszystkich rządów i podmiotów społeczeństwa obywatelskiego o wspieranie i wzmacnianie tej strategii działania;

24. podkreśla, że coraz więcej podmiotów niepublicznych podejmuje działania w celu dekarbonizacji i zwiększenia odporności na skutki zmiany klimatu; podkreśla zatem znaczenie uporządkowanego i konstruktywnego dialogu między rządami, środowiskiem biznesowym, miastami, regionami, organizacjami międzynarodowymi, społeczeństwem obywatelskim i instytucjami akademickimi w celu mobilizacji do zdecydowanego ogólnosiwiatowego działania na rzecz społeczeństw niskoemisyjnych i odpornych na zmianę klimatu; podkreśla ich rolę w zwiększaniu dynamiki w perspektywie negocjacji w Paryżu i w związku z programami działań z Limy i Paryża; wskazuje w związku z tym, że plan działań Lima-Paryż zachęca promotorów inicjatyw do przyspieszenia ich prac i przedstawienia pierwszych wyników podczas konferencji w Paryżu;

25. zachęca do wdrażania mechanizmów umożliwiających pobudzenie tej dynamiki rozwiązań, takich jak oznaczanie innowacyjnych projektów społeczeństwa obywatelskiego;

26. zauważa, że biogospodarka może znacznie przyczynić się do reindustrializacji i tworzenia nowych miejsc pracy w UE i innych krajach;

27. zauważa, że dążenie do powstania gospodarki o obiegu zamkniętym może w znacznym stopniu przyczynić się do osiągnięcia celu poprzez przeciwdziałanie marnotrawstwu żywności i wtórne wykorzystanie surowców;

28. przypomina stronom i samej ONZ, że działania indywidualne są równie ważne jak działania rządów i instytucji; z tego względu apeluje o włożenie większego wysiłku w kampanie lub akcje podnoszące świadomość ludności na temat małych i wielkich gestów przyczyniających się do przewyżczenia zmiany klimatu w krajach rozwiniętych i w krajach rozwijających się;

29. wzywa także przedsiębiorstwa do wzięcia na siebie odpowiedzialności i aktywnego okazania swojego wsparcia dla porozumienia w sprawie klimatu oraz okazania tego wsparcia a priori;

Kompleksowy wysiłek wszystkich sektorów

30. z zadowoleniem przyjmuje opracowywanie globalnego systemu handlu emisjami obejmującego 17 systemów handlu emisjami działających na czterech kontynentach i odpowiadających 40 % globalnego PKB, który ma przyczynić się do zmniejszenia ogólnosiwiatowych emisji w sposób efektywny kosztowo; zachęca Komisję, aby wspierała powiązania między unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji a innymi systemami handlu uprawnieniami do emisji w celu stworzenia w przyszłości mechanizmów międzynarodowego rynku handlu uprawnieniami do emisji, tak aby zwiększyć poziom ambicji w dziedzinie klimatu i zarazem zmniejszyć ryzyko ucieczki emisji poprzez zapewnienie równych warunków; wzywa jednak Komisję do ustanowienia zabezpieczeń, dzięki którym powiązanie EU ETS z innymi systemami nie osłabi unijnych celów w dziedzinie klimatu ani zakresu EU ETS; wzywa do sformułowania zasad ustanawiania międzynarodowych mechanizmów rynku emisji, w tym zasad rachunkowości, i zapewnienia, by rynki międzynarodowe i powiązania między wewnętrznymi rynkami emisji przyczyniały się do osiągnięcia trwałych wkładów w łagodzenie zmiany klimatu, a nie podważały unijne wewnętrzne cele w zakresie zmniejszania emisji;

31. podkreśla konieczność zapewnienia przewidywalnego środowiska regulacyjnego nadzorującego inwestycje w działania służące redukcji emisji gazów cieplarnianych i nastawione na przejście na gospodarkę niskoemisyjną;

Środa, 14 październik 2015

32. wzywa do porozumienia, które w kompleksowy sposób obejmie poszczególne sektory i rodzaje emisji oraz określi ogólnogospodarcze cele oraz budżety emisji, co powinno zapewnić najwyższy możliwy poziom ambicji; podkreśla, że zgodnie z ustaleniami IPCC wykorzystanie gruntów (rolnych, hodowlanych, leśnych i innych) daje duże opłacalne możliwości w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i zwiększania odporności na tę zmianę oraz że współpraca międzynarodowa musi zatem zostać zacieśniona w celu maksymalizacji potencjału pochłaniania dwutlenku węgla przez lasy i obszary podmokłe; podkreśla, że w porozumieniu należy określić kompleksowe ramy rozliczania emisji wynikających z zagospodarowania gruntów i emisji pochłanianych (LULUCF); podkreśla w szczególności, że działania łagodzące i dostosowawcze w przydzielaniu gruntów muszą dążyć do osiągnięcia wspólnych celów i nie naruszać innych celów zrównoważonego rozwoju;

33. odnotowuje, że wylesianie i degradacja lasów odpowiadają za 20 % całkowitej emisji gazów cieplarnianych oraz podkreśla rolę lasów w łagodzeniu zmiany klimatu i potrzebę wzmocnienia zdolności dostosowania lasów i ich odporności na zmianę klimatu; wzywa UE do dalszej realizacji celu wstrzymania wylesiania na świecie do roku 2030 oraz przynajmniej do zmniejszenia o połowę ubytku powierzchni lasów tropikalnych do roku 2020 w porównaniu ze stanem z 2008 r.; podkreśla, że realizacja tych zobowiązań wraz z przywróceniem 350 mln ha lasów, do którego wezwano w nowojorskiej deklaracji w sprawie lasów, może przyczynić się do redukcji emisji CO₂ o 4,5–8,8 mld ton rocznie w 2030 r.; podkreśla, że bez znaczących działań przeciwdziałających zmianie klimatu skupionych wokół sektora lasów tropikalnych (program REDD+) osiągnięcie celu poniżej 2 °C najprawdopodobniej nie będzie możliwe. ponadto wzywa UE do zwiększenia międzynarodowego finansowania przeznaczanego na redukcję wylesiania w krajach rozwijających się;

34. zwraca uwagę na skuteczność istniejącego mechanizmu łagodzenia REDD + i wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia go w staraniach zmierzających do ograniczenia zmian klimatycznych; wzywa państwa członkowskie do nawiązania dobrowolnej współpracy w sprawach łagodzenia zmiany klimatu z tym krajami rozwijającymi się, które są w szczególności sposobem dotknięte problemem ubytku lasów tropikalnych, w celu zapewnienia im pomocy finansowej i technicznej, tak aby wstrzymać wylesianie przez zrównoważone polityki użytkowania gruntów i reformy systemu sprawowania rządów; wzywa ponadto Komisję do zaproponowania zdecydowanych środków w celu zahamowania importu do UE towarów będących produktem nielegalnego wylesiania; podkreśla rolę przedsiębiorców w eliminacji zapotrzebowania na towary wynikające z nielegalnej wycinki lasów;

35. przypomina, że sektor transportowy jest drugim co do wielkości sektorem odpowiedzialnym za emisję gazów cieplarnianych, oraz domaga się wprowadzenia serii polityk mających na celu obniżenie poziomu emisji w tym sektorze; przypomina o konieczności działania przez strony konwencji UNFCCC na rzecz dalszego skutecznego regulowania kwestii emisji pochodzących z międzynarodowego transportu lotniczego i morskowego, zgodnie z wymogami wynikającymi z adekwatności i pilności zagadnienia; wzywa wszystkie strony do współpracy za pośrednictwem Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) i Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) w celu opracowania ram globalnej polityki umożliwiających skuteczną reakcję oraz do podjęcia działań zmierzających do ustalenia odpowiednich celów przed końcem 2016 r. w związku z niezbędnym zmniejszaniem emisji w świetle celu poniżej 2 °C;

36. wzywa Komisję do zaoferowania stronom konferencji COP 21 wsparcia i fachowej wiedzy w opracowaniu ich wkładów krajowych, a jednocześnie do podnoszenia świadomości na temat roli sektora transportu w przyjmowaniu kompleksowych strategii na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych;

37. zwraca uwagę, że dla osiągnięcia ambitnych celów w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych kluczowe znaczenie mają krótko- i długoterminowe strategie ograniczania transportu;

38. podkreśla znaczenie uwzględnienia specyficznej sytuacji wysp i regionów najbardziej oddalonych w celu zagwarantowania, by względy środowiskowe nie miały wpływu na mobilność szczególnie w tych regionach i dostępność do nich;

Środa, 14 października 2015

39. jest przekonany, że bez większego ukierunkowania na ograniczenie emisji powodowanych przez sektor transportu ogólne cele klimatyczne będą niemożliwe do zrealizowania, ponieważ transport jest jedynym sektorem, w którym emisja gazów cieplarnianych stale rośnie (wzrost o 30 % przez ostatnie 25 lat); podkreśla, że można to osiągnąć jedynie poprzez wiążące cele w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych oraz pełne włączenie energii ze źródeł odnawialnych do rynku i technologicznie neutralne podejście do dekarbonizacji, a także bardziej zintegrowaną politykę transportu i inwestycji obejmującą przechodzenie na inne rodzaje transportu i postęp technologiczny oraz ograniczanie korzystania z transportu (np. dzięki zrównoważonej logistyce, inteligentnemu planowaniu przestrzeni miejskiej i zintegrowanemu programowi zarządzania mobilnością);

40. podkreśla, że ponad połowa ludności świata mieszka obecnie w małych i dużych miastach, zaś transport miejski w dużym stopniu przyczynia się do emisji gazów cieplarnianych pochodzących z sektora transportu; dlatego wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego podnoszenia świadomości na temat roli zrównoważonej mobilności w miastach w realizacji zobowiązań w zakresie łagodzenia zmiany klimatu; podkreśla, że odpowiedzialne użytkowanie gruntów, planowanie przestrzenne i zrównoważone rozwiązania dla transportu na obszarach miejskich skutecznie przyczyniają się do osiągnięcia celu zmniejszenia emisji CO₂;

41. podkreśla, że w sektorze transportu niezbędny jest dobry koszyk energetyczny realizowany poprzez wspieranie alternatywnych pojazdów napędzanych gazem ziemnym i biogazem oraz strategii politycznych mających na celu umocnienie zrównoważonych środków transportu, w tym elektryfikacji transportu i wykorzystywania inteligentnych systemów transportu; podkreśla konieczność położenia nacisku na kolej, tramwaje, elektryczne autobusy, samochody i rowery, uwzględnienia całego cyklu życia oraz dążenia do pełnej eksploatacji odnawialnych źródeł energii; stanowczo zachęca lokalne organy właściwe dla komunikacji publicznej i przewoźników do odgrywania wiodącej roli we wprowadzaniu niskoemisyjnego taboru i technologii;

42. podkreśla ogromne możliwości redukcji emisji przez zwiększenie efektywności energetycznej i stosowanie czystej energii; uważa, że maksymalizacja efektywności korzystania z energii na świecie to pierwszy krok w kierunku redukcji emisji związanych z sektorem energetycznym, przyczyniający się jednocześnie do zaradzenia problemowi ubóstwa energetycznego;

43. zwraca uwagę na poważne, negatywne i często nieodwracalne konsekwencje braku działań, przypominając że zmiana klimatu w różnicowany, ale bardzo szkodliwy sposób wpływa na wszystkie regiony świata, powodując przepływy migracyjne i utratę życia ludzkiego oraz straty gospodarcze, ekologiczne i społeczne; podkreśla znaczenie dowodów naukowych jako podłoża długofalowych decyzji politycznych oraz zaznacza, że poziom ambicji powinien być oparty na solidnych zaleceniach naukowych; podkreśla, że uzgodniony globalny impuls polityczny i finansowy skierowany na badania, rozwój i działania na rzecz innowacyjności w zakresie czystych i odnawialnych technologii energetycznych oraz efektywności energetycznej ma kluczowe znaczenie dla realizacji naszych celów w dziedzinie klimatu oraz do pobudzenia wzrostu gospodarczego;

44. wzywa UE, aby zwiększyła starania o uregulowanie globalnego wycofywania wodorofluorowęglowodorów zgodnie z protokołem montrealским; przypomina, że UE przyjęła ambitne przepisy mające na celu wycofanie 79 % wodorofluorowęglowodorów do 2030 r., ponieważ powszechnie dostępne są przyjazne dla klimatu rozwiązania alternatywne i należy w pełni wykorzystać ich potencjał; zauważa, że wycofywanie wodorofluorowęglowodorów to łatwe do zrealizowania działanie na rzecz łagodzenia zmiany klimatu w UE i poza nią, i apeluje do UE o aktywne sprzyjanie światowym działaniom dotyczącym wodorofluorowęglowodorów;

Badania naukowe, rozwój technologiczny i innowacje

45. jest przekonany, że powszechniejsze wprowadzanie czystych technologii energetycznych tam, gdzie mają one najsilniejsze oddziaływanie, zależy od zbudowania i utrzymania silnego potencjału innowacyjności zarówno w krajach rozwiniętych, jak i wschodzących;

46. podkreśla, że stymulowanie innowacji w dziedzinie technologii i modeli biznesowych może prowadzić zarówno do wzrostu gospodarczego, jak i redukcji emisji; podkreśla, że technologia nie będzie zmierzać ku redukcji emisji automatycznie, lecz będzie ona wymagała jasnych sygnałów politycznych, w tym ograniczenia barier rynkowych i regulacyjnych dla nowych technologii i modeli biznesowych oraz odpowiednio ukierunkowanych wydatków publicznych; zachęca państwa członkowskie do zwiększenia inwestycji w publiczne badania i rozwój w sektorze energetycznym, aby wspomagać tworzenie nowej fali zasobooszczędnych i niskoemisyjnych technologii;

Środa, 14 październik 2015

47. uznaje znaczenie badań i innowacji w procesie przeciwdziałania zmianom klimatu i wzywa strony, aby dołożyły wszelkich starań w celu wsparcia badaczy i promowania nowych technologii, które mogą przyczynić się do osiągnięcia ewentualnie wyznaczonych celów redukcji, oraz aby prowadziły działania służące łagodzeniu zmian klimatu i dostosowaniu do nich;
48. zachęca Komisję do lepszego wykorzystania tego, że program „Horyzont 2020” jest w pełni otwarty na udział państw trzecich, zwłaszcza w dziedzinach energii i zmiany klimatu;
49. uznaje, że polityka kosmiczna UE i związane z nią inwestycje, w tym umieszczanie na orbicie satelitów odgrywających ważną rolę w monitorowaniu wypadków przemysłowych, wylesiania, pustynnienia itp., oraz współpraca z partnerami w państwach trzecich mogą odegrać istotną rolę w monitorowaniu skutków zmiany klimatu na całym świecie i zaradzaniu im;
50. podkreśla, że UE powinna zwiększyć starania w odniesieniu do transferu technologii do krajów najsłabiej rozwiniętych, z poszanowaniem obowiązujących praw własności intelektualnej;
51. zwraca się o pełne uznanie i wsparcie dla roli ośrodka i sieci technologii klimatycznych (CTCN) oraz komitetu wykonawczego ds. technologii w ułatwianiu rozwoju technologicznego związanego z łagodzeniem zmiany klimatu i przystosowywaniem się do niej;
52. z zadowoleniem przyjmuje starania dotyczące współpracy między UE a Departamentem Energii Stanów Zjednoczonych, w szczególności w kwestiach badań nad technologiami związanymi ze zmianą klimatu; uważa, że istnieją znaczne możliwości dalszej współpracy badawczej między UE a innymi dużymi gospodarkami; podkreśla, że wyniki badań finansowanych ze środków publicznych powinny być udostępniane nieodpłatnie;
53. zauważa, że we wdrażaniu środków mających na celu łagodzenie zmian klimatu i dostosowywanie się do nich należy rozważyć wykorzystanie zasobów kosmicznych, w szczególności za pomocą monitorowania i kontroli emisji gazów cieplarnianych; wzywa Komisję do wniesienia czynnego wkładu w globalny system monitorowania emisji CO₂ i CH₄; wzywa Komisję do wspierania wysiłków na rzecz stworzenia unijnego systemu pomiaru emisji gazów cieplarnianych w autonomiczny i niezależny sposób z wykorzystaniem i rozszerzeniem misji programu Copernicus;

Finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu: podstawa porozumienia paryskiego

54. uważa, że środki wdrażania, w tym finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu, transfer technologii i budowanie zdolności, odegrają kluczową rolę w znalezieniu porozumienia na konferencji paryskiej i dlatego nalega na UE i inne państwa, by przygotowały wiarygodny „pakiet finansowy” obejmujący zarówno okres przed rokiem 2020, jak i po nim, w celu wsparcia dalej idących działań na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, ochrony lasów i przystosowania się do zmiany klimatu; wzywa do włączenia finansowania działań związanych ze zmianą klimatu do porozumienia w charakterze dynamicznego elementu odzwierciedlającego zmieniające się warunki środowiskowe i gospodarcze oraz wspomagającego zwiększanie ambicji w kwestii wkładu w łagodzenie zmiany klimatu oraz przystosowanie do niej; wzywa zatem wszystkie strony, które mogą to uczynić, by przyczyniały się do finansowania działań związanych z klimatem;
55. wzywa UE i państwa członkowskie, by uzgodniły plan działania dotyczący zwiększenia przewidywanego, nowego i dodatkowego finansowania, zgodnie z istniejącymi zobowiązaniami, do poziomu sprawiedliwego udziału, którego całkowita kwota docelowa wyniesie 100 mld USD rocznie do 2020 r. i będzie pochodzić z różnorodnych źródeł publicznych i prywatnych, oraz aby pomogły zmierzyć się z problemem braku równowagi między zasobami wpływającymi na cele związane z łagodzeniem zmiany klimatu i przystosowaniem się do niej; wzywa UE, aby zachęcała wszystkie kraje do sprawiedliwego udziału w finansowaniu działań związanych ze zmianą klimatu; wzywa do wprowadzenia rygorystycznych zasad dotyczących monitorowania i odpowiedzialności w celu skutecznego nadzorowania realizacji zobowiązań i celów finansowania działań związanych ze zmianą klimatu; przypomina, że w miarę zwiększania finansowania działań związanych ze zmianą klimatu ze środków pomocowych ogólna kwota budżetu środków pomocowych powinna również wzrastać jako pierwszy krok w kierunku pełnej dodatkowości;
56. wzywa do podjęcia przez UE i na szczeblu międzynarodowym zobowiązań w celu zapewnienia dodatkowych źródeł finansowania działań związanych ze zmianą klimatu, w tym do odłożenia pewnej liczby przydziałów w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji w okresie 2021–2030 i przeznaczenia dochodów z unijnych i międzynarodowych działań związanych z emisjami pochodzącymi z lotnictwa i żeglugi na potrzeby międzynarodowego finansowania na rzecz klimatu i na ekofundusz klimatyczny, m.in. na projekty innowacji technologicznych;

Środa, 14 października 2015

57. wzywa do stosowania na całym świecie szeroko pojętego nakładania opłat za emisję dwutlenku węgla jako instrumentu zarządzania emisjami oraz przeznaczania dochodów z handlu uprawnieniami do emisji i dochodów z nałożenia opłat za emisję dwutlenku węgla na paliwa transportowe w handlu międzynarodowym na inwestycje związane z klimatem; wzywa zatem do przeznaczenia części dopłat rolnych na zagwarantowanie inwestycji w wytwarzanie i wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych w gospodarstwach rolnych; podkreśla znaczenie mobilizacji kapitału sektora prywatnego i odblokowania koniecznych inwestycji w technologie niskoemisyjne; wzywa do podjęcia ambitnych zobowiązań przez rządy oraz publiczne i prywatne instytucje finansowe, w tym banki, fundusze emerytalne i towarzystwa na rzecz dostosowania praktyk zakresie udzielania pożyczek i inwestycji do celu poniżej 2 °C i zbywania paliw kopalnych, w tym wycofywania kredytów eksportowych na inwestycje w paliwa kopalne; apeluje o specjalne publiczne gwarancje dla ekologicznych inwestycji, oznakowanie i ulgi podatkowe w odniesieniu do ekologicznych funduszy inwestycyjnych i emisji ekologicznych obligacji;

58. uważa, że system finansowy powinien włączyć ryzyko związane z klimatem do swoich decyzji inwestycyjnych; wzywa Komisję, państwa członkowskie i wszystkie strony UNFCCC do wykorzystania wszystkich dostępnych dźwigni w celu zachęcenia podmiotów działań finansowych do ukierunkowania inwestycji w taki sposób, aby finansować rzeczywiste przejście na gospodarkę odporną na zmianę klimatu i niskoemisyjną,

59. wzywa do konkretnych działań, w tym harmonogramu, w następstwie obietnicy złożonej przez państwa grupy G-20 państw w 2009 r. dotyczącej wycofywania wszelkich dopłat do paliw kopalnych do roku 2020;

60. zachęca najbardziej postępowe podmioty do przyjęcia dobrowolnych zobowiązań na rzecz przejścia do gospodarki niskoemisyjnej poprzez wykorzystanie już wdrożonych przez sektor dobrych praktyk; apeluje, aby rozszerzać zakres tej mobilizacji oraz aby w przyszłości te zobowiązania były bardziej ustrukturyzowane, w szczególności poprzez platformy rejestracji zintegrowane z narzędziami konwencji w sprawie klimatu;

61. odnotowuje bliskie powiązania między Międzynarodową Konferencją w sprawie Finansowania Rozwoju, szczytem ONZ „Cele Zrównoważonego Rozwoju” i 21. konferencją stron UNFCCC w 2015 r.; zauważa, że skutki zmiany klimatu poważnie podważą próby realizacji ram zrównoważonego rozwoju planowanych na okres po roku 2015 oraz że ogólne ramy finansowania rozwoju będą musiały być dostosowane do niskoemisyjnego i odpornego na zmianę klimatu świata oraz zdolne do spełniania jego potrzeb;

62. zachęca do rozwoju inicjatyw prywatnych w sektorze finansowym, w szczególności przy okazji spotkania grupy G-20 w listopadzie 2015 r., oraz ogółem w ramach licznych wydarzeń związanych z finansowaniem, które towarzyszą przygotowaniom do konferencji paryskiej w 2015 r.;

Osiągnięcie odporności na zmianę klimatu poprzez przystosowywanie się do niej

63. podkreśla, że przystosowywanie się do zmiany klimatu to nieunikniona konieczność dla wszystkich krajów, aby zminimalizować negatywne skutki i w pełni wykorzystać szanse na odporny na zmianę klimatu wzrost i zrównoważony rozwój, oraz że działania przystosowawcze muszą być centralnym elementem nowego porozumienia; wzywa zatem do ustanowienia długoterminowych celów związanych z przystosowaniem do zmiany klimatu; podkreśla, że podjęcie już dziś działań na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych będzie mniej kosztowne dla gospodarki światowej i poszczególnych krajów, a przy tym obniży koszty przystosowania do zmiany klimatu; uznaje, że dostosowanie jest konieczne, zwłaszcza w krajach szczególnie narażonych na takie negatywne oddziaływanie, w szczególności w celu zapewnienia możliwości funkcjonowania sektora produkcji żywności i rozwoju gospodarczego w sposób odporny na zmianę klimatu; wzywa do aktywnego wsparcia dla opracowywania kompleksowych planów przystosowania się do zmiany klimatu w krajach rozwijających się przy uwzględnieniu praktyk lokalnych podmiotów i wiedzy ludów tubylczych;

64. przyznaje, że ambicje związane z łagodzeniem zmiany klimatu osiągnięte dzięki wkładom ustalonym na szczeblu krajowym (NDC) mają duży wpływ na konieczne działania przystosowawcze; wzywa do przyjęcia w porozumieniu paryskim światowego celu związanego z przystosowaniem się do zmiany klimatu i jego finansowaniem obok zobowiązań do dalszego opracowywania sposobów zaradzenia stratom i szkodom;

65. podkreśla potrzebę wzmocnienia koordynacji i zarządzania zagrożeniami klimatycznymi na szczeblu UE oraz opracowania jasnej unijnej strategii przystosowywania się do zmiany klimatu; wzywa do realizacji regionalnych strategii w dziedzinie przystosowania się do zmiany klimatu;

Środa, 14 październik 2015

66. przypomina, że kraje rozwijające się, w szczególności kraje najsłabiej rozwinięte i małe rozwijające się państwa wyspiarskie, przyczyniły się do zmiany klimatu w najmniejszym stopniu, a są najbardziej narażone na negatywne skutki zmiany klimatu i mają najmniejsze możliwości w zakresie przystosowania się do niej; apeluje, by wsparcie na rzecz przystosowania się do zmiany klimatu oraz straty i szkody stanowiły kluczowe elementy porozumienia paryskiego i by kraje rozwijające się otrzymały rzeczywistą pomoc w ich przejściu na zrównoważone, odnawialne i niskoemisyjne formy energii gwarantujące w ten sposób, że zostaną zaspokojone potrzeby tych krajów w zakresie przystosowania się, zarówno w krótkim jak i długim okresie; apeluje, by problematyka uchodźców klimatycznych i jej rozmiar, będąca następstwem katastrof klimatycznych spowodowanych ociepleniem klimatu Ziemi, została poważnie rozpatrzona;

67. podkreśla, że porozumienie to powinno mieć charakter elastyczny, aby odpowiednio uwzględniać okoliczności krajowe, potrzeby i możliwości krajów rozwijających się i specyfikę niektórych państw, w szczególności krajów najsłabiej rozwiniętych i małych wysp;

68. apeluje do największych krajów rozwiniętych, by wykorzystały swoją zaawansowaną infrastrukturę do wspierania, umacniania i stymulowania zrównoważonego wzrostu oraz by zobowiązały się wspierać kraje rozwijające się w tworzeniu ich potencjału, co zapewni w przyszłości wzrost gospodarczy we wszystkich regionach świata bez dalszych szkód dla środowiska;

69. podkreśla znaczenie roli, jaką powinny pełnić społeczność krajów rozwiniętych, Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) oraz działający przy OECD Komitet Pomocy Rozwojowej (DAC), ściśle współpracując z zainteresowanymi stronami i właściwymi organizacjami w celu oceny i łagodzenia najgorszych skutków zmiany klimatu dla ludzi, które prawdopodobnie będą złożone nawet przy ociepleniu na poziomie poniżej 2 °C;

70. stwierdza, że skuteczne rozwiązanie problemu zmian klimatycznych musi być dla UE i innych podmiotów na arenie międzynarodowej priorytetem o znaczeniu strategicznym oraz że oznacza to konieczność uwzględniania działań klimatycznych we wszystkich odpowiednich obszarach polityki i zadbania o spójność polityki; uważa, że UE powinna promować niskoemisyjne modele rozwoju we wszystkich istotnych dziedzinach i sektorach oraz wzywa UE, by przedstawiła wzorce zrównoważonej produkcji i konsumpcji, w tym również wskazała, w jaki sposób zamierza ograniczyć konsumpcję i sprawić, aby działalność gospodarcza nie była równoznaczna z degradacją środowiska;

71. z niepokojem zauważa, że w latach 2008–2013 166 mln osób musiało opuścić swoje domy z powodu powodzi, huraganów, trzęsień ziemi i innych klęsk żywiołowych; zwraca szczególną uwagę na fakt, że zmiany zachodzące w niektórych regionach Afryki, a wynikające z warunków klimatycznych, mogą doprowadzić do nasilenia się kryzysu uchodźczego na Morzu Śródziemnym; ubolewa, że status uchodźcy klimatycznego nie jest jeszcze uznawany i pozostawia lukę prawną, co ma konsekwencje dla ofiar, które nie mogą korzystać ze statusu uchodźcy;

72. domaga się wspólnego podejmowania większych wysiłków przez kraje rozwinięte i rozwijające się w celu rozwiązania problemu globalnej zmiany klimatu zgodnie z zasadą wspólnej, lecz zróżnicowanej odpowiedzialności;

73. podkreśla, że zgodnie z art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) celem UE w jej stosunkach z resztą świata jest przyczynianie się do solidarności i trwałego rozwoju Ziemi, a także do ścisłego przestrzegania i rozwoju prawa międzynarodowego; zauważa, że zgodnie z art. 191 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) polityka UE w dziedzinie środowiska promuje na płaszczyźnie międzynarodowej środki na rzecz zwalczania zmian klimatu;

Zwięźszenie dyplomacji klimatycznej

74. wskazuje, że dyplomacja klimatyczna musi stanowić element kompleksowego podejścia do działań zewnętrznych UE, i w związku z tym podkreśla znaczenie UE w odgrywaniu na konferencji ambitnej i kluczowej roli, mówiąc „jednym głosem” i odgrywając rolę mediatora w dążeniu do zawarcia międzynarodowego porozumienia, pozostając pod tym względem zjednoczona;

75. wzywa państwa członkowskie, aby skutecznie skoordynowały swoje stanowiska w tym zakresie ze stanowiskiem UE; podkreśla fakt, że UE i państwa członkowskie mają olbrzymi potencjał polityki zagranicznej i muszą odgrywać wiodącą rolę w dziedzinie dyplomacji klimatycznej oraz uruchomić tę sieć w celu wypracowania wspólnego stanowiska na temat głównych zagadnień do uzgodnienia w Paryżu, tj. działań łagodzących, przystosowawczych, finansowania, rozwoju i transferu technologii, przejrzystości działań i wsparcia oraz budowania zdolności;

Środa, 14 października 2015

76. z zadowoleniem przyjmuje plan działania na rzecz dyplomacji klimatycznej poparty przez Radę do Spraw Zagranicznych UE w dniu 19 stycznia 2015 r.; oczekuje, że Komisja przyjmie aktywną postawę w negocjacjach; zwraca się do Komisji o wyraźne zaznaczenie, że kwestia wyzwań związanych z klimatem stanowi dla niej główny strategiczny priorytet oraz o to, by organizowała swoje działania w sposób odzwierciedlający ten fakt na wszystkich szczeblach i we wszystkich obszarach polityki;

77. podkreśla wiodącą rolę UE w polityce przeciwdziałania zmianie klimatu i wskazuje potrzebę koordynacji i wypracowania wspólnego stanowiska państw członkowskich UE; wzywa Komisję, państwa członkowskie i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do kontynuowania i wzmożenia wysiłków dyplomatycznych przed konferencją i podczas niej, mających na celu lepsze zrozumienie stanowiska ich partnerów oraz zachęcanie innych stron do podjęcia skutecznych środków w celu przestrzegania zgodności z celem 2 °C i do wypracowania porozumień i zobowiązań, szczególnie w przypadku USA, mających na celu dostosowanie najbardziej znaczących emisji do emisji przysługujących obywatelom UE, którzy podjęli już liczne wysiłki mające na celu połączenie rozwoju gospodarczego z poszanowaniem środowiska i klimatu; wzywa, by UE wykorzystała swoją pozycję i nawiązała bliższą współpracę z krajami sąsiednimi oraz krajami przystępującymi do UE w kwestiach dotyczących przeciwdziałania zmianom klimatu;

78. podkreśla, że przed konferencją i w jej trakcie konieczne będą wzmożone wysiłki dyplomatyczne, w szczególności po to, aby znaleźć wspólną płaszczyznę, jeśli chodzi o podział obowiązków stron w świetle ich sytuacji wewnętrznej oraz roli strat i szkód w porozumieniu;

79. zwraca się do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa o opracowanie priorytetów strategicznych zewnętrznej polityki klimatycznej, zakorzenionych w ogólnych celach polityki zagranicznej, oraz o dopilnowanie, aby delegatury UE bardziej intensywnie skupiły się na polityce klimatycznej i monitorowaniu starań krajów na rzecz łagodzenia zmian klimatu lub dostosowania się do nich, a także na zapewnianiu wsparcia w zakresie budowania zdolności, oraz aby dysponowały środkami niezbędnymi do realizacji działań w kwestiach monitorowania klimatu; wzywa UE do ściślejszej współpracy w kwestiach klimatycznych z krajami sąsiadującymi i kandydującymi, apelując o dostosowanie ich polityki do celów UE dotyczących klimatu; zwraca się do państw członkowskich i ESDZ o ustanowienie w delegaturach UE i w ambasadach państw członkowskich punktów kontaktowych skoncentrowanych na zmianach klimatu;

80. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania, że żadne środki przyjęte przez stronę porozumienia paryskiego odnoszące się do realizacji celu stabilizacji stężeń gazów cieplarnianych w atmosferze na poziomie, który zapobiegałby niebezpiecznej antropogenicznej ingerencji w system klimatyczny lub odnoszące się do którejkolwiek z zasad lub zobowiązań zawartych w art. 3 i 4 Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu, nie będą podlegać żadnym obowiązującym lub przyszłym traktom zawartym przez stronę w zakresie, w jakim pozwala na rozstrzygnięcie sporów między inwestorem a państwem;

81. uznaje znaczenie przeciwdziałania zmianom klimatu i fakt, że stanowią one potencjalne zagrożenie dla stabilności i bezpieczeństwa, a także uznaje znaczenie dyplomacji klimatycznej w przededniu konferencji klimatycznej w Paryżu;

Parlament Europejski

82. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji i cele wkładu UE w konferencję klimatyczną COP 21, która ma się odbyć w Paryżu w grudniu 2015 r.;

83. zobowiązuje się do wykorzystywania swojej międzynarodowej roli i uczestnictwa w międzynarodowych sieciach parlamentarnych w celu spójnego dążenia do postępu na rzecz osiągnięcia prawnie wiążącego i ambitnego międzynarodowego porozumienia w sprawie klimatu w Paryżu;

84. zwraca uwagę na fakt, iż działania lobbingsowe zarówno przed negocjacjami w ramach konferencji COP 21 jak i w czasie tych negocjacji mogą mieć wpływ na wynik negocjacji; podkreśla, zatem, iż działania te powinny być przejrzyste, wyraźnie wskazane w porządku dziennym konferencji COP 21 UNFCCC oraz że konferencja powinna zapewnić równy dostęp wszystkim zainteresowanym stronom;

Środa, 14 październik 2015

85. wierzy, że ponieważ będzie także musiał udzielić zgody na każde międzynarodowe porozumienie, to musi być dobrze zintegrowany w ramach delegacji UE; oczekuje zatem, że będzie mógł uczestniczyć w spotkaniach koordynacyjnych UE w Paryżu;

o

o o

86. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatowi UNFCCC z prośbą o rozpowszechnienie jej wśród umawiających się stron spoza UE.
